

Р. С. Свистович,

кандидат юридичних наук, доцент

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-5057-6133>

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІЗАТОРІВ МАСОВИХ ЗАХОДІВ ТА ЙОГО ВИЗНАЧЕННЯ

Житомирський інститут Приватного акціонерного товариства
«Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна академія управління персоналом»
вул. Фрометівська, 2, 03039, Київ, Україна
E-mail: ztmaup@ukr.net

Метою наукового дослідження є пропозиції та обґрунтування визначення правового статусу організаторів масових заходів, що є досить важливим як у суспільному, так і у політичному житті в сучасній Україні. У статті проаналізовано правовий статус організаторів масових заходів, який сьогодні офіційно не визначений. **Обговорення:** оскільки в Україні досить часто проводяться масові заходи, то є необхідність визначити права та обов'язки організаторів у відповідному нормативному акті. Після отримання незалежності Верховна Рада України робила декілька спроб прийняти закон «Про масові заходи», але політичної волі не вистачило. Організатори масових заходів на сьогодні мають певні права та обов'язки, і вони їх використовують при здійсненні дій, спрямованих на проведення масових заходів. Певною мірою правовий статус організаторів масових заходів можна виокремлювати у Конституції України, а також у ряді міжнародних правових актів. **Результати:** здійснено висновок, що виокремлення правового статусу організаторів масових заходів має значення для демократизації суспільного життя в Україні, необхідно розглянути зазначене питання у Верховній Раді України. В науковому аспекті запропоновано визначення правового статусу організаторів масових заходів, як спеціального правового статусу зазначених осіб. Крім того, в Україні відсутні відповідні правові норми щодо відповідальності організаторів масових заходів за порушення прав людини, а також публічного порядку та публічної безпеки під час проведення масових заходів. Запропоновано внести відповідні зміни до Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення з метою впорядкування зазначених правовідносин.

Ключові слова: організатори масових заходів; масові заходи; правовий статус; адміністративно-правове реформування щодо проведення масових заходів; права громадян; обов'язки громадян; охорона публічного порядку та публічної безпеки; органи місцевої влади; органи місцевого самоврядування.

Постановка проблеми та її актуальність. В Україні сьогодні відбуваються зміни, які певною мірою ведуть до демократизації суспільства. Разом з тим зазначена демократизація не буде повною, коли не буде чітко визначено права і обов'язки громадян та органів публічної влади, які були б спрямовані на дотримання прав громадян та визначення чітких правил щодо діяльності органів влади.

Однією з проблем, яка вимагає швидкого вирішення, є питання визначення правового статусу організаторів масових заходів. Зазначені особи в переважній більшості є тимчасовими, особливо, якщо це стосується політичних масових заходів, тому їх правосуб'єктність має бути перш за все вивчена і врегульована відповідними нормативними актами.

В Україні правовий статус організаторів масових заходів визначається нормативними актами регіональних та місцевих органів влади, при цьому вони досить різні, а окремі з них порушують вимоги Конституції України. Тому перш за все необхідно підготувати та прийняти відповідний Закон України, в якому визначити всі питання стосовно проведення масових заходів та правового статусу організаторів таких заходів.

При цьому необхідно внести зміни до законодавства, які стосуються відповідальності організаторів масових заходів відповідно до норм Європейського Союзу.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Теоретичною основою статті є широкий спектр наукових і законодавчих джерел. Основними з них є закони та законопроекти України, урядові програми та інші нормативно-правові акти. Питання правового статусу громадян та організацій розглядається в публікаціях Шмельової Г., Гапотій В.Д., Литвин І.І., Супрун В.М. Використовується також інформаційно-аналітичний матеріал, який висвітлює різні аспекти статусу особи. У багатогранній системі наукової літератури з конкретної проблематики визначення статусу організаторів масових заходів їх компетенції та повноважень опрацьовано дослідження Колодія А.М., Панчишина А.В., Тодики Ю.М., Макарчука В.В.

Метою пропонованого наукового дослідження є пропозиції та обґрунтування визначення правового статусу організаторів масових заходів, що є досить важливим як у суспільному, так і у політичному житті в сучасній Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. У науковій літературі та на практиці існує досить чітка формула, що якщо фізична або юридична особа здійснює якісь дії, то вона повинна мати відповідні права та обов'язки щодо вчинення зазначених дій. В окремих випадках ці права та обов'язки разом взяті визнаються як правовий статус. Зазначена категорія досить часто обговорювалася в науковій літературі, проте законодавчого визначення зазначеної категорії немає.

У більшості праць поняття правовий статус визначається як сукупність таких елементів: прав громадян; обов'язків громадян; інтересів громадян, які є законними, тобто передбачені у діючому законодавстві; гарантій реалізації закріплених прав та обов'язків.

Разом з тим ми можемо визначити правовий статус особи шляхом аналізу нормативних актів, які забезпечують формування прав і свобод фізичних осіб.

У юридичній літературі, незважаючи на досить ґрунтовні дослідження, немає на сьогодні єдиного визначення поняття правового статусу особи. В цілому більшість авторів визначають правовий статус через його елементи.

А.М. Колодій перш за все визначає наступні елементи правового статусу: «правові норми і правові відносини; суб'єктивні права, свободи і юридичні обов'язки особи; громадянство; правові принципи і юридичні гарантії забезпечення правового статусу; законні інтереси; правосуб'єктність; а також юридична відповідальність» [1, с. 129].

А.В. Панчишин визначає більшу кількість елементів структури правового статусу особи. Він пропонує до таких елементів віднести:

- «1) правові норми, що визначають статус;
- 2) основні права, свободи, законні інтереси та обов'язки;
- 3) правосуб'єктність особи;
- 4) правові принципи;
- 5) громадянство;
- 6) гарантії прав і свобод;
- 7) юридичну відповідальність;
- 8) правовідносини загального (статусного) типу» [2].

Ю.М. Тодика вважає, що правовий статус особи включає перш за все правове положення індивіда в суспільстві, а також він показує його місце у правовідносинах з іншими особами, державою та суспільством [3].

В переважній більшості у науці правовий статус особи визначається як «юридично закріплене її положення у державі й суспільстві» [4].

Таким чином, правовий статус можна визначити як комплексну правову категорію, яка має відповідну структуру і визначає характер та

принципи взаємодії особи з іншими суспільними суб'єктами, державою і суспільством в цілому.

В юридичній науці визначають різні види правового статусу. Дослідники виділяють такі види: соціальний, політичний, ідеологічний, юридичний, економічний, психологічний та моральний.

Виходячи із зазначених аспектів правового статусу є можливість визначити правовий статус організаторів масових заходів в Україні. Зазначене питання практично не розглядалося в науковій літературі, адже організатори масових заходів вважаються тимчасовими в переважній більшості особами, які діють тільки у певний період часу, тобто в період підготовки та проведення масових заходів.

Крім того, в законодавстві також практично відсутні вимоги до організаторів масових заходів.

Разом з тим існують і види організаторів, які працюють на постійній основі, наприклад, особи, які забезпечують проведення концертів, масових спортивних заходів, різноманітних наукових та інших заходів. Якщо в загальних рисах визначити правовий статус організаторів масових заходів, то ми повинні перш за все проаналізувати їхні права та обов'язки, як це зазначено в багатьох наукових працях.

Відповідно до Конституції України (ст. 39) громадянам України гарантується право на мирні зібрання [5]. При цьому, як визначається Р. Мельник, мирні заходи в Україні використовуються як механізм реалізації прав громадян України стосовно визначення політичного, економічного та соціального курсу держави в цілому [6]. Таким чином, можна констатувати, що масові заходи – це відповідальна і важлива складова політичного, економічного і соціального існування України. Оскільки при проведенні масових заходів досить часто вирішуються питання подальшого шляху розвитку держави, то особи, які організовують подібні заходи, можуть нести як політичну, так і кримінальну або адміністративну відповідальність в разі порушення форм і методів проведення таких заходів.

Слід зазначити, що в Україні на сьогодні немає відповідного закону про організацію проведення масових заходів. У Верховній Раді України були спроби прийняти відповідний закон, але в силу різних причин його не прийняли [7; 8].

Якщо аналізувати правовий статус організаторів масових заходів, то можна сформулювати їх права та обов'язки. До прав організаторів, на нашу думку, відносяться такі:

- можливість готувати та проводити масові заходи, які організатор планує проводити сам або згідно із замовленнями якоїсь політичної чи іншої організації;

- право самостійно обирати форми і методи проведення масового заходу, проте зазначені форми і методи мають бути погодженими з представниками органів місцевої влади та місцевого самоврядування;

- право використовувати різноманітні засоби масової агітації перед проведенням масового заходу, за винятком таких, які заборонені законодавством;

- право звертатися до органів місцевої влади та місцевого самоврядування з відповідними зверненнями щодо проведення масових заходів та отримувати відповідні відповіді;

- дотримуватися вимог законодавства і позицій місцевої влади та місцевого самоврядування стосовно часу й місця проведення масових заходів;

- співробітничати з представниками Національної поліції України, місцевої влади та місцевого самоврядування з метою попередження правопорушень під час проведення масових заходів;

- в разі відмови у наданні дозволу щодо проведення масових заходів застосовувати заходи щодо попередження майбутніх учасників та оголосити про неможливість проведення масових заходів;

- звертатися до правоохоронних органів, суду та органів місцевої влади і місцевого самоврядування зі скаргами, якщо представники органів місцевої влади, місцевого самоврядування чи правоохоронних органів не надають відповідного дозволу на проведення масових заходів;

- у разі надання дозволу на проведення масових заходів знаходитися разом з учасниками до їх закінчення, допомагати у питаннях прибирання території та усунення наслідків проведення масових заходів.

Щодо обов'язків організаторів масових заходів, то можна виділити наступні:

- активно сприяти дотриманню правопорядку під час підготовки та проведення масових заходів;

- не використовувати заборонені форми і методи агітації щодо проведення масових заходів;

- не розпочинати масові заходи без відповідного дозволу органів місцевої влади та місцевого самоврядування;

- слідувати, щоб учасники масових заходів не використовували заборонених предметів під час проведення масових заходів, попереджувати учасників про юридичну відповідальність в разі порушень законодавства України;

- сприяти припиненню різноманітних конфліктних ситуацій між учасниками масових заходів та працівниками правоохоронних органів або представниками інших правоохоронних органів;

- попереджувати відповідні державні органи про проведення масових заходів та приблизну кількість учасників, особливо це стосується медичних закладів та підрозділів Державної служби України з надзвичайних ситуацій;

- допомагати працівникам правоохоронних органів у разі виникнення конфліктних ситуацій їх усуненню та сприяти відновленню правопорядку;

Як бачимо, кількість прав та обов'язків організаторів масових заходів є досить широкою. При цьому в окремих випадках та в ряді місцевих органів влади можна знайти вимоги до організаторів та відповідні обмеження. Наприклад, у рішенні Київської міської ради передбачено окремі обов'язки організаторів, такі як:

- організатор повинен укласти відповідні угоди з організаціями та установами стосовно добровільного страхування організаторів;

- при наявності відповідного дозволу дотримуватися форми, часу та місця проведення масового заходу у тій формі та в той час і у тому місці, як зазначено у дозволі;

- під час проведення масового заходу дотримуватися законодавства та відповідних рішень Київської міської Ради стосовно Правил благоустрою міста, дотримання порядку у сфері вживання спиртних напоїв та використання піротехнічних засобів;

- організатор повинен забезпечувати всі питання, які стосуються технічного, організаційного, безпекового, фінансового та інших аспектів при проведенні масового заходу;

- забезпечувати дотримання учасниками санітарно-гігієнічних норм та вимог протипожежної безпеки;

- сприяти забезпеченню публічного порядку та публічної безпеки під час проведення масового заходу;

- мати при собі відповідні документи, які посвідчують особу [14].

Таким чином, можна констатувати, що у правовому статусі організаторів масових заходів певною мірою права та обов'язки об'єднані.

Слід зазначити, що в законодавстві також не передбачено підвищеної відповідальності організаторів масових заходів у разі переростання масових заходів у масові заворушення, проте якщо таке трапляється, то можуть бути застосовані відповідні статті Кримінального кодексу України (ст. 295, а також інші) [12].

Окремо слід розглянути способи забезпечення правового статусу організаторів масових заходів. Якщо ми порівняємо питання забезпечення правового статусу будь-яких правоохоронних органів чи інших державних органів з правовим статусом організаторів масових заходів, то в переважній більшості вони забезпечуються Конституцією України, а також відповідними нормативними актами, серед яких переважають закони України або Постанови Кабінету Міністрів України. Наприклад, діяльність Національної поліції України регламентується Законом України «Про Національну поліцію», діяльність прокуратури України – Законом України «Про прокуратуру» та т.ін. [9; 10].

Як уже зазначалося, в Україні сьогодні немає відповідного законодавчого акту, який би регулював проведення масових заходів, тому і гарантії правового статусу організаторів масових заходів чітко визначити неможливо. В окремих

випадках у правових актах місцевої влади та місцевого самоврядування можна зустріти також вимоги до організаторів масових заходів, проте вони розповсюджуються тільки на певні території. Відповідно необхідність у прийнятті Закону України «Про масові заходи» є досить важливим кроком у визначенні як самих масових заходів та їх статусу, так і організаторів масових заходів.

Щодо гарантій правового статусу ми можемо посилатися на Конституцію України, окремі законодавчі акти, які визначають поведінку осіб у громадських місцях, або на окремі статті Кодексу України про адміністративні правопорушення [11], наприклад, про заборону чи неправомірні дії у громадських місцях. Для прикладу можна навести статті «173-1. Поширювання неправдивих чуток, що можуть викликати паніку серед населення або порушення громадського порядку або статті 185. Злісна непокірність законному розпорядженню або вимозі поліцейського, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця» [11].

Гарантії прав організаторів масових заходів та їх діяльності також вміщено в Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод [13], яка була ратифікована Україною 17 липня 1997 року.

Досить важливим аспектом у системі правового статусу організаторів масових заходів є практична реалізація їх суб'єктивних прав. За даними окремих дослідників така реалізація досягається переважно за допомогою відповідних юридичних механізмів. Окремі дослідники визначають правовий механізм, який використовується з метою забезпечення прав людини (в нашому випадку прав організаторів масових заходів) – це відповідна система, яка складається із засобів реалізації, засобів охорони, а також захисту відповідних прав [15]. Виділяються два основні види юридичних процедур, які застосовуються під час реалізації суб'єктивних прав: процедури, пов'язані з правозастосуванням, і процедури, не пов'язані з ними.

Слід зазначити, що в Україні за останні роки з'явилися декілька нових видів суб'єктів, які мають спеціальний правовий статус. До них

можна віднести ветеранів війни, внутрішньо переміщених осіб, осіб, які проживають на окупованих територіях та т.ін. Можливо, є необхідність розглянути питання щодо надання спеціального правового статусу організаторам масових заходів, проте зазначене питання вимагає додаткових досліджень.

Крім того В. Гапотій, який аналізував поняття «правовий статус», пропонує виокремлення поняття «суверенітет особи» як нової категорії правового статусу [16]. Окремі дослідники вважають таке виділення зазначеного поняття певною мірою розширенням самої категорії «правовий статус» [17].

На сьогодні законодавством України не передбачено відповідальність організаторів масових заходів в разі переростання таких заходів у масові заворушення. Якщо масовий захід планувався і проводився як мирне зібрання, але в силу нових не передбачених обставин він перетворився на масові заворушення, то організаторів масових заходів неможливо притягти до відповідальності.

Висновки. Питання правового статусу організаторів масових заходів вивчено недостатньо, тому необхідно проводити відповідні наукові дослідження в майбутньому.

1. На сьогодні в Україні існує велика кількість місцевих та регіональних актів законодавства, де визначено і вимоги до організаторів масових заходів, і їх права та обов'язки, проте загального нормативного акту немає. Тому необхідно підготувати та прийняти відповідний Закон України, в якому всі питання стосовно проведення масових заходів мають бути висвітлені.

2. Підлягають уточненню відповідно до Конвенції Європейського Союзу статті Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення стосовно відповідальності організаторів масових заходів. В окремих випадках вони мають нести підвищену відповідальність за перетворення масових заходів у масові заворушення, проте зазначені питання мають бути конкретизовані у законодавстві.

3. В Україні за останній період з'явилася велика кількість осіб, які мають спеціальний правовий статус: ветерани війни, особи, які прожи-

вають на окупованих територіях, тимчасово переміщені особи та т.ін. Враховуючи важливість масових заходів в Україні та організації їх проведення, можливо виокремлення правового статусу організаторів масових заходів

Література

1. Колодій А.М., Олійник А.Ю. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина в Україні: підручник. Київ: Правова єдність, 2008. 352 с.

2. Панчишин А.В. Поняття, ознаки та структура категорії «правовий статус». *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 95-98. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/23529/24-Panchyshyn.pdf?sequence=1>

3. Тодика Ю.М., Тодика О.Ю. Конституційно-правовий статус людини і громадянина в Україні. Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого, Академія правових наук України. Київ: Видавничий Дім «ІнЮре», 2004. 367 с.

4. Макаручук В.В. Поняття «правовий статус особи» в теоретично-правовій літературі. «Право. ua». 2015. № 3. С. 18-22. URL: <https://rep.btsau.edu.ua/handle/BNAU/1740>

5. Конституція України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

6. Мельник Р.С. Право на свободу мирних зібрань: теорія і практика. Київ: ВАІТЕ, 2025. 168 с.

7. Проект закону України про порядок організації і проведення мирних масових заходів та акцій в Україні. Онлайн бібліотека. Свобода мирних зібрань. 2001. URL: <https://library.khpg.org/index.php?id=1040054457>

8. Проект Закону України «Про порядок організації і проведення мирних заходів». URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/jf1w200a?an=3>

9. Про Національну поліцію: Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.

10. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 2-3. Ст. 12.

11. Науково-практичний коментар Кодексу України про адміністративні правопорушення / Р.А. Калюжний, А.Т. Комзюк, О.О. Погрібний та ін. Вид. 3-є. Київ: Алерта, КНТ, ЦУЛ, 2010. 684 с.

12. Кримінальний кодекс України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26. Ст. 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

13. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

14. Про затвердження Порядку організації та проведення недержавних масових заходів релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру в місті Києві. Київська міська Рада. Рішення № 470/8043 від 19 груд. 2019 р. URL: <https://kmr.gov.ua/sites/default/files/470-8043.pdf>

15. Шмельова Г. Юридичні механізми забезпечення прав людини. *Право України*. 2013. № 10. С. 49–51.

16. Гапотій В.Д. Суверенітет особи: суперечливість теоретико-правових підходів. Вісник Запорізького юридичного інституту. 2009. № 3. С. 3-10.

17. Литвин І.І., Супрун В.М. Шляхи розвитку правового статусу особи в Україні. *Наукові записки. Серія: Право*. 2021. Вип. 11. Кропивницький, 2021. 150 с. URL: <https://doi.org/10.36550/2522-9230-2021-11-4-9>

References

1. Kolodiy A.M., Oliynyk A.Yu. Prava, svobody ta obovyazky lyudyny i hromadyanyna v Ukraini: pidruchnyk. Kyiv: Pravova yednist, 2008. 352 s.

2. Panchyshyn A.V. Ponyattya, oznaky ta struktura katehoriyi «pravovyy status». *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. 2010. № 2. S. 95-98. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/23529/24-Panchyshyn.pdf?sequence=1>

3. Todyka Yu.M., Todyka O.Yu. Konstytutsiyno-pravovyy status lyudyny i hromadyanyna v Ukraini. Natsionalna yurydychna akademiya Ukrainy im. Yaroslava Mudroho, Akademiya pravovykh nauk Ukrainy. Kyiv: Vydavnychy Dim «InYure», 2004. 367 s.

4. Makarchuk V.V. Ponyattya «pravovyy status osoby» v teoretychno-pravoviy literaturi. «*Pravo.ua*». 2015. № 3. S. 18-22. URL: <https://rep.btsau.edu.ua/handle/BNAU/1740>
5. Konstytutsiya Ukrainy vid 28 cherv. 1996 r. № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 1996. № 30. St. 141.
6. Melnyk R.S. Pravo na svobodu myrnykh zibrany: teoriya i praktyka. Kyiv: VAITE, 2025. 168 s.
7. Proekt zakonu Ukrainy pro poriadok orhanizatsiyi i provedennya myrnykh masovykh zakhodiv ta aktsiy v Ukraini. Onlayn biblioteka. Svoboda myrnykh zibrany. 2001. URL: <https://library.khpg.org/index.php?id=1040054457>
8. Proekt Zakonu Ukrainy «Pro poriadok orhanizatsiyi i provedennya myrnykh zakhodiv». URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/jf1w200a?an=3>
9. Pro Natsionalnu politsiyu: Zakon Ukrainy vid 2 lyp. 2015 r. № 580-VIII. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 2015. № 40-41. St. 379.
10. Pro prokuraturu: Zakon Ukrainy vid 14 zhovt. 2014 r. № 1697-VII. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 2015. № 2-3. St. 12.
11. Naukovo-praktychnyy komentar Kodeksu Ukrainy pro administratyvni pravoporushennya / R.A. Kalyuzhnyy, A.T. Komzyuk, O.O. Pohribnyy ta in. Vyd. 3-ye. Kyiv: Alerta, KNT, TSUL, 2010. 684 s.
12. Kryminalnyy kodeks Ukrainy vid 5 kvit. 2001 r. № 2341-III. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 2001. № 25-26. St. 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>
13. Konventsiya pro zakhyst prav lyudyny i osnovopolozhnykh svobod. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
14. Pro zatverdzhennya Poryadku orhanizatsiyi ta provedennya nederzhavnykh masovykh zakhodiv relihiynoho, kulturno-prosvitnytskoho, sportyvnoho, vydovyshchnoho ta inshoho kharakteru v misti Kyevi. Kyivska miska Rada. Rishennya № 470/8043 vid 19 hrud. 2019 r. URL: <https://kmr.gov.ua/sites/default/files/470-8043.pdf>
15. Shmelova H. Yurydychni mekhanizmy zabezpechennya prav lyudyny. *Pravo Ukrainy*. 2013. № 10. S. 49–51.
16. Hapotiy V.D. Suverenitet osoby: superechlyvist teoretyko-pravovykh pidkhodiv. *Visnyk Zaporizkoho yurydychnoho instytutu*. 2009. № 3. S. 3-10.
17. Lytvyn I.I., Suprun V.M. Shlyakhy rozvytku pravovoho statusu osoby v Ukraini. *Naukovi zapysky. Seriya: Pravo*. 2021. Vyp. 11. Kropyvnytskyy, 2021. 150 s. URL: <https://doi.org/10.36550/2522-9230-2021-11-4-9>

LEGAL STATUS OF MASS EVENT ORGANIZERS AND ITS DEFINITION

Zhytomyr Institute of Private Joint Stock Company «Higher Educational Institution
Interregional Academy of Personnel Management»
Frometivska str., 2, 03039, Kyiv, Ukraine
E-mail: ztmaup@ukr.net

The purpose of the scientific research is to propose and justify the definition of the legal status of organizers of mass events, which is quite important in both social and political life in modern Ukraine. The scientific article analyzes the legal status of mass event organizers, which is not officially defined today. **Discussion:** mass event organizers are individuals who are mostly not officials, they perform their tasks not on a permanent basis, but when carrying out the specified activity, that is, organizing and holding mass events, they have certain rights and obligations. Since mass events are held quite often in Ukraine, it is necessary to determine the rights and obligations of organizers in the relevant regulatory act. However, after gaining independence, the Verkhovna Rada of Ukraine made several attempts to adopt the law «On Mass Events», but there was not enough political will. Today, mass event organizers have certain rights and obligations and they use them when carrying out actions aimed at holding mass events. To a certain extent, the legal status of mass event organizers can be distinguished in the Constitution of Ukraine, as well as in a number of international legal acts. **Results:** it is concluded that the separation of the legal status of organizers of mass events is important for the democratization of public life in Ukraine, it is necessary to consider this issue in the Verkhovna Rada of Ukraine. In the scientific aspect, it is proposed to define the legal status of organizers of mass events as a special legal status of the specified persons. In addition, Ukraine lacks relevant legal norms regarding the liability of organizers of mass events for violations of human rights, as well as public order and public safety during mass events. It is proposed to make appropriate amendments to the Criminal Code of Ukraine and the Code of Ukraine on Administrative Offenses in order to regulate these legal relations.

Key words: organizers of mass events; mass events; legal status; administrative and legal reform regarding mass events; citizens' rights; citizens' obligations; protection of public order and public safety; local authorities; local self-government bodies.

Стаття надійшла до редакції 12.05.2025